

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή Ζ' Λουκά - Λουκ. 8, 41-56. (9/11/2014)

Αναζητώντας το θαύμα σήμερα

Δύο θαυματουργικές επεμβάσεις, οι οποίες αποκάλυψαν τα μεγαλεία του Θεού, αγαπητοί μου αδελφοί, διέσωσε το Ευαγγελικό ανάγνωσμα, που ακούσαμε στη σημερινή Θεία Λειτουργία. Ο Κύριός μας, πορευόμενος εν μέσω μεγάλου πλήθους, έρχεται αντιμέτωπος με έναν τραγικό πατέρα, έναν Ιουδαίο άρχοντα, ο οποίος γονατίζει ενώπιόν Του και τον παρακαλεί να έρθει στο σπίτι του, γιατί πεθαίνει το μονάκριβο κορίτσι του.

Και ενώ πήραν το δρόμο για το σπίτι του, συνθλιβόμενος ο Κύριος από το πλήθος των ανθρώπων, ένωσε ένα ιδιαίτερο άγγιγμα. Επρόκειτο για μία γυναίκα η οποία από την παιδική της ηλικία, έπασχε από αιμορραγία. Μη θέλοντας να ενοχλήσει το Χριστό και να ανακόψει την πορεία Του, προσπάθησε να Τον πλησιάσει και να αγγίξει έστω την άκρη από το μιάτιό Του. Και μόλις το έκανε, θεραπεύτηκε. Και ο Χριστός αναρωτήθηκε: «ποιος με άγγιξε;». Οι μαθητές Του απόρησαν: «τόσος κόσμος σε συνθλίβει και συ ρωτάς ποιος με άγγιξε;». Κι εκείνος τους είπε «κι όμως, ένωσα να βγαίνει από μέσα μου μία δύναμη». Και τότε αποκαλύφθηκε η γυναίκα, ομολόγησε ότι εκείνη άγγιξε το Χριστό, με πίστη, ζητώντας τη θεραπεία. Και την λύτρωσε, επαινώντας την πίστη της. Και όσο γινόντουσαν αυτά, ένας δούλος του Ιουδαίου άρχοντα ήρθε και τους είπε ότι δεν υπάρχει λόγος να ενοχληθεί περαιτέρω ο Χριστός, καθώς το μικρό κορίτσι πέθανε. Η είδηση αυτή, όμως, δεν ανέκοψε την δύναμη του Θεού, ο Χριστός τους είπε να έχουν πίστη. Έφθασαν στο σπίτι, εισήλθε στο δωμάτιο του παιδιού, έπιασε το χέρι του και την ανέστησε εκ των νεκρών.

Δύο περιπτώσεις ξεχωριστές, δύο θαύματα ξεχωριστά. Ο ένας ήταν άρχοντας. Δε δίστασε να αφήσει στην άκρη την ιδιότητά του, να εγκαταλείψει το αξίωμά του, να ταπεινωθεί ενώπιον του Χριστού, αλλά και των ανθρώπων και να πέσει στα γόνατα αναζητώντας το θαύμα. Από την άλλη, μία γυναίκα του λαού, που διστάζει να πλησιάσει το Χριστό και έχει πίστη βαθύτατη, ότι απλά αγγιζοντάς Τον θα βιώσει κι εκείνη το θαύμα. Και στις δύο περιπτώσεις βλέπουμε ανθρώπους, οι οποίοι, με απόλυτη εμπιστοσύνη στη δύναμη του Θεού

Τον πλησιάζουν προσδοκώντας τη σωτηρία. Και αυτή η σωτηρία παρέχεται πλουσιοπάροχα από το Χριστό.

Θα προσπαθήσουμε να μεταφέρουμε αυτή την εικόνα στην εποχή μας. Ζούμε σε μια εποχή, η οποία δεν διαφέρει και πολύ από εκείνη. Είναι μία εποχή στην οποία επικρατεί ατμόσφαιρα θανατερής αποσύνθεσης και αποφοράς, που είναι καρπός μίας διαχρονικής αιμορραγίας σε όλα τα επίπεδα, στο πολιτιστικό, στο πνευματικό, στο πολιτικό, στο εκπαιδευτικό, στο οικονομικό. Όλα αυτά τα πεδία της κοινωνικής ζωής, στην οποία όλοι συμμετέχουμε, αιμορραγούν, τα τελευταία χρόνια, στον τόπο μας και έχουν δημιουργήσει μία ατμόσφαιρα θανατερή, μία ατμόσφαιρα απελπισίας και απόγνωσης την οποία όλοι ζούμε και την περιγράφουμε ως ατμόσφαιρα μεγάλης και βαθιάς κρίσης.

Και θα περίμενε κανείς, όπως οι δύο αυτοί άνθρωποι που εκπροσωπούν δύο διαφορετικούς κόσμους την εποχή εκείνη, τους άρχοντες και το λαό, θα περίμενε κανείς και στην εποχή μας να συμβαίνει το ίδιο. Και οι άρχοντες και ο λαός να προσερχόμαστε στο Χριστό, αποζητώντας το θαύμα, αποζητώντας τη σωτηρία, που ζήτησαν και βρήκαν εκείνοι οι άνθρωποι. Αλλά, βλέπετε, οι άρχοντές μας, όλων των αποχρώσεων, αναζητούν τη σωτηρία σε ανθρώπινα συστήματα, επενδύουν σε ανθρώπινες εξωγενείς και ενδογενείς δυνάμεις. Νομίζουν ότι, στηριζόμενοι στις ανθρώπινες ικανότητες, μπορούμε να ξεφύγουμε απ' αυτή την θανατερή ατμόσφαιρα, να βγούμε στην επιφάνεια και να σωθούμε. Ενώ θα περίμενε κανείς να κάνουν αυτό που έκανε ο άρχοντας εκείνης της εποχής, να πέσουν στα γόνατα και να παρακαλέσουν το Θεό. Αλλά, όπως βλέπουμε, δεν είναι ανάμεσά μας. Όσο κι αν ψάξουμε να τους βρούμε σήμερα και άλλοτε, δεν θα τους βρούμε. Κανείς δεν δέχεται να συγχρωτιστεί με το λαό την ώρα της κοινής Λατρείας, να γονατίσει ενώπιον του Θεού και να πει: «Θεέ μου, βοήθησέ με. Πανάγιο Πνεύμα φώτισέ με, πώς πρέπει να ενεργήσω. Έχω μια μεγάλη ευθύνη, να βγάλω τη χώρα από την περιπέτεια, το λαό μας από την απελπισία. Μόνοι μας δε μπορούμε, δώσε μας δύναμη, βοήθησέ μας, φώτισέ μας, σώσε μας!». Κανείς δε το κάνει, κανείς δεν Τον επικαλείται κι αν υπάρξουν κάποιες μεμονωμένες περιπτώσεις, σπάνιες, αλλά υπαρκτές, γνωρίζουν τη λαιδορία και την απαξίωση από τους δήθεν προοδευτικούς συναδέλφους τους.

Αλλά, μήπως εμείς που απαρτίζουμε το λαό φερόμαστε διαφορετικά; Μιμούμαστε την απλή γυναίκα του λαού της περικοπής, η οποία με προσδοκία και πίστη θέλησε απλώς ν' αγγίξει το Χριστό για να γευθεί τη σωτηρία; Βλέπουμε, ότι κι εμείς οι απλοί άνθρωποι, πολλές φορές παρασυρόμαστε απ' όλη την προπαγάνδα γύρω από την Εκκλησία, απ' όλη την απαξίωση που επιχειρείται από τις δυνάμεις και τα συστήματα του κόσμου, που αρνούνται και πολεμούν την Εκκλησία, που Την θεωρούν ένα σωματείο κοινωνικής προσφοράς και όχι θεραπευτήριο ψυχών, στο οποίο μπορούμε να καταφύγουμε για να βρούμε την προσωπική, αλλά και την γενικότερη σωτηρία μας. Κι έτσι αποτύχαμε και βιώνουμε την θανατερή κατάσταση της εποχής μας.

Αποδεικνύεται, τελικά, αγαπητοί μου, ότι οι άνθρωποι πήραμε λάθος δρόμο, κάναμε λάθος επιλογές και δεν είναι κακό να το παραδεχτούμε. Αντιθέτως, πρέπει να ταπεινωθούμε, να νιώσουμε ότι βαδίσαμε μόνοι μας, απαρνούμενοι το Θεό, μη πιστεύοντας σ' Αυτόν ουσιαστικά και έτσι φθάσαμε στο τέλμα, τα κάναμε όλα λάθος. Δεν είναι κακό κανείς να παραδέχεται τα λάθη του και ν' αλλάζει πορεία, να ξεκινάει από την αρχή, έχοντας, πλέον, ως βάση και ασφαλή πορεία ζωής τον Ιησού Χριστό και το θέλημά Του. Αυτό οφείλουμε να κάνουμε, άρχοντες και αρχόμενοι, λαός και εξουσία, αν θέλουμε να πετύχουμε το θαύμα και να βρούμε τη σωτηρία. Ο Χριστός είναι πάντοτε εδώ, μας περιμένει, δεν επεμβαίνει αν δε το ζητήσουμε, γιατί σέβεται την ελευθερία μας. Είναι εδώ και μας περιμένει, αρκεί να Του το ζητήσουμε και τότε το θαύμα, να είμαστε βέβαιοι ότι μπορεί να γίνει πραγματικότητα. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο